

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2022 č.j. CPR-35972-3/ČJ-2022-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 13. 12. 2022 č.j. CPR-35972-3/ČJ-2022-930310-V233 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

potvrzeno rozhodnutí ze dne 15. 10. 2022 č.j. KRPA-333748-13/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie; zároveň byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 20 dnů ode dne právní moci rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu, a ust. § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, dále namítal porušení ust. § 2 odst. 1, 3, a 4 správního řádu.
3. Konkrétně nesouhlasil s tím, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění, ani že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 25. 11. 2021. Poukazoval na to, že na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Moldávie, mohl tak v období následujících 180 dnů pobývat na území smluvních států po dobu 90 dnů. Měl za to, že nebylo řádně prokázáno, že by žalobce dobu nepřetržitého 90denního pobytu na území schengenského prostoru překročil. Nesouhlasil s tím, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 25. 11. 2021 do 14. 10. 2022, nic takového nebylo prokázáno, nesouhlasil ani s tím, že by od 6. 10. 2022 do 14. 10. 2022 pobýval bez oprávnění na území ČR. Tvrdil, že v době pobytové kontroly dne 14. 10. 2022 se nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu, nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru.
4. Žalobce také namítal, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, je evidentní, že žalovaný řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci.
5. Žalobce poukazoval na to, že na území ČR zůstal z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl vycestovat z území schengenského prostoru. Nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do domovské vlasti, v Moldavské republice je katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, Moldavská republika je též v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Zdůraznil situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, nedávno došlo ke střílbě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z granátometů, série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě Podněstří, dále dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. V případě návratu se tak s ohledem na tuto dramatickou situaci obává o svůj život.

6. Podle žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, tak jak bylo uvedeno v jeho výroku, žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí. Měl za to, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo, dostatečně odůvodněno, nebyla zjištěna procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost řízení či rozhodnutí.
8. Domníval se, že v rámci vedeného řízení se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co žalobce uvedl. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Z úředního záznamu ze dne 14. 10. 2022, č. j. KRPA-333748-3/ČJ-2022-000065-11, soud zjistil, že dne 14. 10. 2022 byla vyslána hlídka Policie ČR na specifikovanou adresu v Praze 4, kde v prodejně došlo k zadržení pachatele krádeže. Jako jeden z podezřelých byl ztotožněn žalobce, přičemž dle předloženého cestovního dokladu bylo zjištěno, že nemá žádné vízum, na území EU přijel dne 25. 11. 2021, a od té doby nemá žádné povolení k pobytu. Lustrací bylo zjištěno, že se na území ČR nachází nelegálně. Součástí spisu je dále kopie cestovního pasu žalobce, kde je vyznačeno vstupní razítko do schengenského prostoru z 25. 11. 2021.
10. Dne 15. 10. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
11. Žalobce dne 15. 10. 2022 při svém výslechu uvedl, že do schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 25. 11. 2021, přijel z Rumunska do Maďarska na biometrický pas, celou dobu od vstupu se pohyboval v schengenském prostoru, neopustil jej. Jel do Německa, kde má známého, který žalobci pomohl najít práci, do ČR přijel dne 6. 10. 2022 mikrobusem, v ČR je poprvé, přijel za kamarádem, se kterým chtěli jet do Moldavska. V současné době nemá podanou žádost o udělení pobytu nikde v EU. Byl si vědom, že na biometrický pas mohl na území pobývat 90 dnů a že je na území nelegálně. Neučinil žádné kroky k vycestování ani k legalizaci svého pobytu, z území nevycestoval proto, že měl práci a chtěl si vydělat peníze. Žije u kamaráda, adresu nezná. Je svobodný, v ČR nemá žádný majetek, v Moldavsku žije v domě spolu s rodiči, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, v rodné zemi má kromě rodičů 3 sourozence. V ČR nemá žádné sportovní, politické, kulturní, společenské vazby, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

majetek. Nemá sjednané zdravotní pojištění. Finanční prostředky k vycestování si zajistí. V ČR nyní nepracuje, nemá zde vůči žádné osobě vyživovací povinnost, ani nemá žádnou osobu v péči. Bydlení v rodné zemi má zajištěné, má se kam vrátit. Vycestování nebude zásahem do rodinného či soukromého života. Nesdílí domácnost s občanem EU a ČR. V ČR nemá žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování z ČR mu nic nebrání, nemá žádnou překážku ve vycestování. V Moldavsku mu po návratu domu nic nehrozí, vycestuje dobrovolně. Téhož dne se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, k podkladům se nevyjádřil a nenavrhoval žádné doplnění.

12. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce na území schengenského prostoru vstoupil dne 25. 11. 2021 v Maďarsku (dle cestovního pasu a otištěného vstupního razítka), platnost bezvízového pobytu skončila dne 22. 2. 2022, od 23. 2. 2022 žalobce pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Lustrací v dostupných evidencích nebylo zjištěné žádné oprávnění, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území. Dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území ČR nejméně ode dne 6. 10. 2022 (uváděný příjezd z Německa) do doby kontroly dne 14. 10. 2022 bez oprávnění k pobytu, od 25. 11. 2021 žalobce ze schengenského prostoru nevystoupil. Dobu neoprávněného pobytu určil na základě vyjádření žalobce a kontroly cestovního dokladu. Žalobce uvedeným jednáním naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzoval dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, zabýval se rodinnými vazbami žalobce, dospěl k závěru, že žalobce nemá na území ČR vytvořeny tak silné rodinné a soukromé vazby kvůli kterým by nebylo možné rozhodnutí o správním vyhoštění uložit, žalobce sám měl v úmyslu vycestovat, v ČR není nijak integrován, přijel pouze za prací, byl si vědom svého neoprávněného pobytu žalobce v ČR, nijak se nesnažil svůj pobyt legalizovat, vědomě zde nelegálně pracoval. Zabýval se též kritérii dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zohlednil závažnost jednání, věk a zdravotní stav žalobce, možnosti a překážky vycestování, a absenci ekonomických vazeb žalobce v ČR, po posouzení individuálních okolností nepřiměřenost přijatého opatření neshledal. Dobu 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území schengenských států, shledal adekvátní s ohledem na závažnost jednání žalobce, neopomenul, že nelegální pobyt žalobce byl odhalen v okamžiku přistižení při krádeži v prodejně, byl si vědom nelegálního pobytu a neučinil žádné kroky k legalizaci ani k vycestování, do situace neoprávněného pobytu se dostal vlastním přičiněním, nepřihlásil se k pobytu, neměl zdravotní pojištění, je laxní k právním předpisům ČR, ve prospěch žalobce přihlédl k tomu, že jde o první porušení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce a že se správním orgánem spolupracoval. Dobu správního vyhoštění uložil v dolní polovině zákonné sazby. Vycestování žalobce je možné, neboť žalobce pochází z bezpečné země původu, která je uvedena ve vyhlášce ze dne 3. 12. 2015, č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, uvedl, že v rodné zemi mu nehrozí žádné nebezpečí a má se kam vrátit.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

13. Žalobce podal dne 24. 10. 2022 prostřednictvím svého právního zástupce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě.
14. V napadeném rozhodnutí ze dne 13. 12. 2022 žalovaný neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení, bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se protiprávního jednání dopustil, a současně nebyly dány důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí a nijak nepřevyšující dobu ukládanou v obdobných případech, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K námitce týkající se nesouhlasu se zjištěním skutečného stavu věci žalovaný uvedl, že žalobce při výslechu dne 15. 10. 2022 výslovně uvedl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 25. 11. 2021, o čemž svědčí i razítko v cestovním dokladu z maďarského hraničního přechodu Csanádpalota, následně pokračoval do Německa, a dne 6. 10. 2022 přijel mikrobusem do ČR. K námitce, že žalobce je oprávněn pobývat v ČR v rámci 90denního bezvízového pobytu, žalovaný uvedl, že žalobce byl oprávněn na základě svého biometrického cestovního dokladu pobývat na území ČR od svého vstupu do schengenského prostoru dne 25. 11. 2021 pouze do dne 22. 2. 2022, načež ode dne 23. 2. 2022 již pobýval na území schengenského prostoru neoprávněně, dne 6. 10. 2022 vstoupil na území ČR již v době svého neoprávněného pobytu na území schengenského prostoru, tedy i ČR, žalobce výslovně uvedl, že neučinil žádné kroky k vycestování ani k legalizaci svého pobytu. K námitce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalovaný zopakoval, co žalobce uvedl při podání vysvětlení dne 15. 10. 2022, žalobce v odvolání nesdělil, jakým konkrétním způsobem bude do jeho rodinného a soukromého života rozhodnutím zasazeno. Dle žalovaného bylo spolehlivě zjištěno, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného soukromého života žalobce. K námitce nemožnosti vycestovat do Moldavska žalovaný odkázal na vyhlášku č. 328/2015 Sb., Moldavsko je, mimo Podněstří, bezpečnou zemí původu, a žalobce při výslechu uvedl, že mu nejsou známy překážky ani důvody, které by mu bránily ve vycestování, a v případě návratu mu nic nehrozí. Námitku, že kvůli válce na Ukrajině nemohl vycestovat z území schengenského prostoru, žalovaný považoval za zcela irelevantní, neboť není důvodné se domnívat, že by žalobci bylo jakkoli bráněno v návratu do své země původu, a žalobce sám ani konkrétní důvody neuvedl. K množícím se vraždám na území Moldavska žalovaný uvedl, že žalobce má možnost obrátit se na bezpečnostní složky či jiné příslušné orgány, zároveň žalobce neuvedl, proč by se právě on měl stát obětí násilného trestného činu nebo z jakého důvodu je nutné vnímat tuto hrozbu jako pravděpodobnější v porovnání s ostatními občany Moldavska. Pokud se žalobce domnívá, že se situace v Moldavsku změnila takovým způsobem, že se nyní reálně obává svého návratu, má možnost požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, doposud tak neučinil, lze tak soudit, že jeho obavy nejsou tak závažné, a pokud by tyto obavy pociťoval natolik palčivě, zcela jistě by je zmínil již při svém výslechu. Z odvolání je patrné, že žalobce poukazuje zejména na bezpečnostní situaci v Podněstří, místo trvalého pobytu žalobce je však v obci X v regionu X, která se nenachází v Podněstří. Předpokládaný budoucí vývoj bezpečnostní situace v Moldavsku v souvislosti s invazí vojsk Ruské federace na Ukrajinu žalovaný označil za hypotetický. Vyhlášku č. 328/2015 Sb. lze v současné době dle rozsudku Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021, považovat za neaktuální pouze ve vztahu k Ukrajině, nikoli k Moldavsku. Nižší ekonomickou úroveň nelze považovat za překážku bránící v návratu do země původu, žalobce má v zemi původu dostatečné zázemí a svou osobní finanční situaci může ovlivnit vlastní výdělečnou činností. K namítanému porušení ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2 správního řádu žalovaný uvedl, že postup správního orgánu I. stupně považuje za zcela v souladu se zákonem. Dobu 2 let považoval za přiměřenou, neboť žalobce vstoupil na území ČR již v době svého neoprávněného pobytu v schengenském prostoru a jen samotný pobyt nebyl jediným porušením právních předpisů, když k jeho odhalení došlo v souvislosti s jeho zadržením při krádeži v obchodě.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, jelikož účastníci řízení ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez jednání.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
19. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* (odst. 2)
20. Soud neshledal důvodnou námitku o tom, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Součástí spisu je úřední záznam ze dne 14. 10. 2022 a kopie biometrického cestovního dokladu s otiskem přechodového razítka, z nichž je patrné, že žalobce přicestoval na území schengenského prostoru dne 25. 11. 2021 přes rumunsko-maďarský hraniční přechod ve městě Csanádpalota, výjezdní razítka ani jiné vízové štítky v cestovním dokladu žalobce vyznačeny nebyly. Žalobce shodně při podání vysvětlení dne 15. 10. 2022 uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil dne 25. 11. 2021, jel do Německa a dne 6. 10. 2022 přijel mikrobusem do ČR,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

příčemž celou dobu pobýval na území schengenského prostoru. Dne 14. 10. 2022 byl žalobce ztotožněn hlídkou Policie ČR, když ve specifikované prodejně vzniklo podezření, že žalobce je pachatelem krádeže. Žalobce si byl vědom, že na svůj biometrický cestovní doklad zde může pobývat 90 dnů, byl si vědom, že je zde nelegálně, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Lustrací v CIS nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce. Takto zjištěný skutkový stav je v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť není důvodná pochybnost, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 25. 11. 2021, na území ČR vstoupil dne 6. 10. 2022 a od té doby zde setrval až do dne 14. 10. 2022. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly, a to ani v odvolání, ani v žalobě. Žalobce pouze obecně popírá, že by nepřetržitě pobýval na území schengenských států od 25. 11. 2021 do 14. 10. 2022, současně popírá, že by od 6. 10. 2022 do 14. 10. 2022 pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, tvrdil, že dne 14. 10. 2022 se na území ČR nacházel legálně na základě biometrického cestovního dokladu, jelikož nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem konkrétně neuvedl, proč a na jak dlouho měl schengenský prostor opustit, zároveň ke svým tvrzením nenabízí žádné důkazy, což k vyvrácení správnosti závěru správních orgánů nestačí, když důkazy jimi shromážděné jsou ve vzájemné shodě. S ohledem na výše uvedené má soud za prokázané, že žalobce překročil 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru, neboť posledním dnem jeho oprávněného pobytu byl den 22. 2. 2022, od 23. 2. 2022 se na území schengenského prostoru nacházel bez platného oprávnění k pobytu, dále má za prokázané, že v období od 6. 10. 2022 do 14. 10. 2022 se nacházel na území ČR neoprávněně.

21. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Při podání vysvětlení dne 15. 10. 2022 žalobce uvedl, že je svobodný, v ČR nemá žádný majetek, v Moldavsku žije v domě spolu s rodiči, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, v rodné zemi má kromě rodičů 3 sourozence, v ČR nemá žádné sportovní, politické, kulturní, společenské vazby, v ČR nepracuje, nemá zde vůči žádné osobě vyživovací povinnost, ani nemá žádnou osobu v péči. V odvolání ani v žalobě neuvedl, jakým způsobem napadené rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života zasahuje, zároveň nikterak nezpochybnul správnost skutkových zjištění týkajících se jeho rodinného života. Pouhé obecné, ničím nepodložené, konstatování negativního dopadu rozhodnutí do života žalobce nelze považovat za dostatečné k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti uvedené výše, soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná.
22. Soud nepovažuje za důvodné ani námitky týkající se existence překážek ve vycestování do domovského státu – Moldavské republiky, a to z následujících důvodů.
23. Podle ust. § 2 bodu 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. je Moldavská republika stále považována za bezpečnou zemi původu, s výjimkou Podněstří. Obec, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteřé žalobce pochází, se v oblasti Podněstří nenachází. Žalobce sám při svém výslechu účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat, vycestuje dobrovolně. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Moldavské republiky nemůže vycestovat z důvodu katastrofální ekonomické situace, velkého množství vražd, nebezpečí pro civilní obyvatelstvo a nedemokratických poměrů v zemi.

24. Soud k této námitce dále uvádí, že žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb.). K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020-36, podle kterého „*[u]stanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zakotvuje břemeno tvrzení pro cizince pocházející z bezpečné země původu ohledně skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*“ Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Žalobcem namítané incidenty, které však rovněž nijak blíže nespecifikoval, se týkají pouze oblasti Podněstří, na které se status bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. nevztahuje, žalobce však z oblasti Podněstří nepochází a tedy tyto námitky nemohou být v jeho případě nijak relevantní. Správní orgány nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.
25. Žalobce v žalobě nově tvrdil, že nemohl vycestovat ze schengenského prostoru z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, dále poukazoval na reálné válečné ohrožení Moldavska v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Soud konstatuje, že žalobce tato svá tvrzení nijak blíže neodůvodnil, nevysvětlil ani neprokázal, při svém výslechu dne 15. 10. 2022 (tedy po 24. 2. 2022) žalobce naopak uvedl, že mu ve vycestování z ČR nic nebrání a nejsou mu známy žádné překážky. Soud považuje daná tvrzení za zcela obecná, zároveň soudu nejsou z úřední činnosti známy žádné skutečnosti, které by svědčily o odůvodněnosti těchto tvrzení žalobce. Z hlediska případných překážek ve vycestování soud konstatuje, že daná tvrzení nesvědčí o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu, nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

26. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.